

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **V. B.**, zastoupeného JUDr. Marií Myslíkovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Karlovo nám. 18, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 1. 2005, č. j. 60 Az 160/2004 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Marie Myslíkové, se sídlem v Praze 2, Karlovo nám. 18, **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 1. 2005, č. j. 60 Az 160/2004 – 23, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 17. 8. 2004, č. j. OAM - 2559/VL – 07 – 08 - 2004, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatel se legálně zdržoval na území České republiky od 21. 2. 2003, měl pracovní povolení na dobu jednoho roku a volně se zde pohyboval. Po uplynutí platnosti víza se na území České republiky zdržoval nelegálně a o azyl požádal teprve poté, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění za nezákonný pobyt. Stěžovateli tedy objektivně nic nebránilo vstoupit do azylového řízení dříve, případně učinit jiná opatření k legalizaci

svého pobytu v České republice s využitím zákona č. 326/1999 Sb., který právně upravuje pobyt cizinců na území České republiky. Závěry, které ministerstvo přijalo, tak plně odpovídají všem zákonným hlediskům ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Ministerstvo respektovalo zákonem stanovená procesní ustanovení, rozhodnutí bylo vydáno na základě řádně zjištěného stavu věci, v odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, ze kterých skutečností ministerstvo vycházelo, jakými úvahami bylo vedeno, a na základě kterých právních předpisů rozhodovalo. Napadené rozhodnutí má náležitosti správního rozhodnutí uvedené v § 47 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Rozhodnutí bylo vydáno oprávněnou osobou, jak o tom svědčí originál rozhodnutí založený ve správním spise, který je opatřen podpisem ředitele odboru azylové a migrační politiky PhDr. T. H. Vzhledem k tomu, že žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, nerozhodovalo ministerstvo o udělení azylu ve smyslu §§ 12 až 14 zákona o azylu a ani o překážce vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s právním názorem krajského soudu v otázce včasného podání žádosti o azyl v souvislosti se zamítnutím žádosti o azyl jako nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zákon o azylu nestanoví lhůtu pro podání žádosti o udělení azylu. Pokud jde o lhůtu stanovenou v § 3b citovaného zákona, stěžovatel byl o svém právu žádat o azyl informován poprvé dne 4. 8. 2004 a svoji žádost podal ve lhůtě dne 5. 8. 2004. Kromě toho zákon umožňuje cizinci, aby podal žádost o azyl opakovaně. Skutečnost, že stěžovateli bylo uděleno správní vyhoštění, nevylučuje naplnění některého z důvodů pro udělení azylu. V daném případě měl krajský soud zkoumat, zda stěžovatel splnil podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a na základě toho pak rozhodnout. Krajský soud v napadeném rozhodnutí sice konstatuje důvody, které stěžovatel uvádí pro udělení azylu, ale tyto důvody a splnění podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nehodnotí. Jediný důvod, který vedl krajský soud k vydání napadeného zamítavého rozhodnutí, je závěr soudu podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Také ministerstvo mělo v první řadě zkoumat, zda stěžovatel splnil podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a na základě toho vydat rozhodnutí. Jak vyplývá z rodného listu stěžovatele, je marijské národnosti a je tedy příslušníkem národnosti menšiny. Ministerstvo tuto skutečnost při svém hodnocení opomnělo. Tímto postupem porušilo § 32 odst. 1, 2 a § 46 správního řádu. Za tohoto stavu je podle stěžovatele správní rozhodnutí nepřezkoumatelné. Proto se domáhal zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V daném případě stěžovatel uvedl, že měl ekonomické problémy, neboť neměl od roku 1998 trvalé zaměstnání, pouze si příležitostně přivydělával jako stavební dělník a tuto tíživou ekonomickou situaci se rozhodl řešit odjezdem do České republiky, kam přicestoval dne 22. 2. 2003. V České republice pobýval za účelem pracovní činnosti již v letech 1999 a 2000 a po několika měsících pobytu se vždy vrátil na Ukrajinu. Při svém posledním pobytu měl pracovní vízum na jeden rok. Po ukončení jeho platnosti žil v České republice nelegálně. Dne 21. 7. 2004 byl zadržen policií a bylo mu uděleno správní vyhoštění na dobu tří let. Vstupem do azylového řízení se snaží vyhnout tíživé ekonomické situaci na Ukrajině

a chce si tak legalizovat svůj pobyt. Připustil, že mu nic nebránilo, aby požádal o azyl již dříve. Jiné problémy ve vlasti neměl.

Zákon o azylu vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 stanoví také vylučující důvody, při jejichž naplnění nelze žadateli azyl udělit. Tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a 16 zákona o azylu. Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Zákon o azylu sice nestanoví povinnost požádat o azyl ihned po vstupu na území České republiky, ovšem vzhledem k tomu, že institut azylu slouží k ochraně před pronásledováním v zemi původu, je nanejvýš logické podání takové žádosti bezprostředně poté, kdy se osobě pronásledované či osobě důvodně se pronásledování obávající podaří vstoupit na území země, která je schopna mu poskytnout nezbytnou ochranu. Důvody, které stěžovatel považuje za azylově významné, existovaly již při jeho vstupu na území České republiky v únoru 2003. Stěžovatel měl reálnou možnost požádat o azyl v České republice podstatně dříve než tak učinil, přičemž mu v tom nebránily žádné objektivní okolnosti. Stěžovatel však projevil úmysl požádat o udělení azylu až v srpnu 2004, tj. po téměř 18 měsících pobytu na území České republiky, poté, co byl zadržen policií a bylo mu uděleno správní vyhoštění. Proto jsou splněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu pro zamítnutí žádosti o azyl, jak také v souladu se zákonem dovodilo ministerstvo i krajský soud.

Pokud stěžovatel namítal, že se krajský soud i ministerstvo nezabývaly tím, zda splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jedná o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., protože ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. V žalobě pouze namítal porušení § 16 zákona o azylu a vyjádřil domněnku, že mu mohl být udělen azyl podle § 14 zákona o azylu. K tomu považuje Nejvyšší správní soud za nutné uvést, že jsou-li splněny podmínky stanovené v § 16 odst. 1 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti, není zákonný důvod zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, protože udělení azylu podle citovaného ustanovení je za takové situace vyloučeno. Totéž platí o námitce týkající se národnosti stěžovatele.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupkyní advokátka a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) 1000 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 75 Kč, celkem tedy 1075 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu